

**Нам не дано передбачити,
Як наше слово відгукнеться**

(Ф. І. Тютчев)

Віктор Михайлович Летцев народився у 1951 році на Далекому Сході в родині військового льотчика. В 1961 році сім'я переїхав до Києва. У 1977 році Віктор Михайлович закінчив Київський інститут народного господарства (нині — Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана) з присвоєнням кваліфікації «економіст», за якою і пропрацював певний час. Потім, залишивши економіку, зайнявся поезією, філософією, психологією. На життя заробляв художником на підприємствах та іншою малокваліфікованою працею, яка вивільняла час на творчий пошук.

У червні 1996 року В. М. Летцев був запрошений до науково-дослідного Інституту психології імені Г. С. Костюка НАПН України на посаду старшого наукового співробітника у лабораторію історії психології імені В. А. Роменця, а після блискучого захисту кандидатської дисертації («Проблема особистості у психологічній спадщині В. В. Зеньковського») став провідним науковим співробітником лабораторії. З самого початку роботи в лабораторії Віктор Михайлович бере активну участь у її наукових розробках: провідними напрямками його досліджень стали історія філософської психології та персонології. Ним вперше проінтерпретовані психолого-персонологічні погляди видатних речників вітчизняної філософсько-психологічної думки другої половини XIX – початку XX сторіччя П. Д. Юркевича, Г. І. Челпанова, В. В. Зеньковського та інших, розкриті сенс і особливості їх підходів до проблеми особистості, окреслені персонологічні перспективи вітчизняної психології. За підсумками

багаторічних досліджень у 2014 році В. М. Летцевим видана монографія ««Прежде всего он искал подлинности»: Очерк жизненного и творческого пути В. В. Зеньковского», яка вперше у вітчизняній науці цілісно відображає життєвий шлях та непересічні наукові здобутки психолога, філософі, теолога — В. В. Зеньковського. За темами досліджень лабораторії Віктором Михайловичем опубліковано до 60 наукових праць (а загалом до 100 наукових та поетичних праць). В. М. Летцев працював над докторською дисертацією «Персонологічні концепції у вітчизняній психології другої половини ХІХ – початку ХХ сторіччя», в межах якої він значно поглиблював та деталізував зазначені вище підходи.

За час роботи в інституті Віктор Михайлович виявляв наполегливість та послідовність в оволодінні складним науковим матеріалом, багато працював з малодоступними історико-психологічними джерелами, архівними матеріалами, вивчення яких і досі слугує імпульсом для подальших розробок ключових проблем сучасної психології у рамках створеної ним наукової школи. Віктор Михайлович Летцев брав активну участь у конференціях психологічного, філософського та релігійного спрямування, активно пропагував історико-психологічне знання, підтримував плідні зв'язки з колегами інших лабораторій та інститутів, спеціалістами України та за її межами.

Одним із головних для Віктора Михайловича був шлях поетичного становлення. Його суттєві поетичні здобутки були відзначені у 1997 році премією Андрія Белого та знайшли відображення у збірці віршів «Становлення» (повністю видана тільки у 2003 році). В. М. Летцева вважають одним із найбільш радикальних авангардистів в російській поезії 1970-1980-х років, хоча в радянські часи вірші Летцева друкувалися тільки в саміздатських журналах, а

пізніше — в російськомовній періодиці України, Латвії та Росії. Мистецтвознавеці вважали, що у поетиці Летцева В. М. найбільш значущим виявляється медитативно-візіонерський початок: медитація занурює поета в історичне минуле слав'янської мови, веде до розхитування смислів, до їх плинності — таким чином, Віктор Михайлович частково продовжує традицію В. Хлебнікова.

Дослідницькі роботи Віктора Михайловича відзначені особливою науковою новизною та характеризуються значним поглибленням у предмет дослідження. Віктору Михайловичу Летцеву було притаманне невтомне прагнення до професійного самовдосконалення та оволодіння новими науковими об'єктами.

22 липня 2016 року Віктор Михайлович трагічно покинув цей світ. Наукова громадськість, поетичні кола, філософський загал відчуває непоправну втрату у сузір'ї української інтелігенції та виражає щирі співчуття вдові Лепьошкіній Тамарі Романівні (науковцю, кандидату медичних наук), яка з першого ж дня їх спільного життя з середини 90-х і на протязі двох десятиріч, стала для Віктора Михайловича Летцева невтомним супутником, творчою музою, невичерпним джерелом любові і турботи.

Науковий співробітник

Інституту психології

імені Г.С. Костюка НАПН України

Б. В. Плєскач